

[Knud Lind]

CD har været med i det forlig. Men det er måske før fru Grethe Lyngs' tid.

Fremskridtspartiet vil om selve beslutningsforslaget sige, at tanken i forslaget er smuk, men det er et spørgsmål, om lægerne ikke allerede i dag kan finde både bivirkninger og prisforskelle i Lægemiddelkatalogets prislister, for der er jo 2 bøger. Det, som man bl.a. hæfter sig ved, er, at man siger, man ikke kan finde nogen prisforskel. Jeg mener da at vide fra min egen læge, at man skam nøje studerer prislisterne og ser, hvad prisen er. Hvis prisen er lavere på et andet stof, som i øvrigt indeholder nogenlunde det samme, har jeg indtrykket af, at lægerne anbefaler det billigste stof til deres patient. Man må nok ikke helt se bort fra, at lægerne kigger i det Lægemiddelkatalog.

Fremskridtspartiet er af den mening, at importerede medicinalvarer bør nøje overvåges og undersøges, inden de kommer ud på det danske marked. Det er helt klart, at der ved mange medikamenter er en risiko for bivirkninger. Bivirkninger skal imidlertid altid ses i relation til den helbredende effekt og må nøje overvejes i relation til denne. Det drejer sig bl.a. om sygdommens art.

Hvis man f.eks. i forbindelse med kræft overvejer, hvilke bivirkninger et givet lægemiddel har, tager man en højere risiko for bivirkninger, end hvis det er en mindre alvorlig sygdom. Der vil næsten altid være en vis risiko for bivirkninger ved medicin, uanset om man har et statsligt lægemiddelinformationskontor eller ej. Bivirkningerne vil være der alligevel.

Spørgsmålet er så, om sundhedsstyrelsen er sin opgave voksen, for det er jo i virkeligheden sundhedsstyrelsen, man med det forslag nærmest indirekte siger ikke er sin opgave voksen.

I et indlæg i Berlingske Tidende den 28. november 1983 gør en fru Inger Nielsen opmærksom på, at sundhedsstyrelsen har benægtet, at der var skaderamte danskere blandt dem, der skulle have taget Mexaform, som er importeret fra Ciba-Geigy. Sundhedsstyrelsens indstilling, siger vedkommende, gør det umuligt for de skaderamte danskere at anlægge en erstatningssag. Så man må jo nok sige, at der er en vis tvivl om, hvorvidt det kører så godt, som indenrigsministeren nu har nævnt fra denne talerstol.

Jeg kan sige her til slut – ellers kan jeg måske komme ind på det i anden omgang – at mit arbejde i Europarådet har vist, at i de multinationale selskaber har man ikke helt den samme høje standard, som man har i mange af de danske firmaer, idet man kører meget stærkt på annoncering til nogle lande, som ikke er i stand til at gennemskue det, som ikke har en infrastruktur vedrørende import af medicin, og som ikke har nogen sundhedsstyrelse. Men det har vi trods alt her. Spørgsmålet er – og det er det, dette beslutningsforslag egentlig sætter spørgsmålstegn ved – om denne sundhedsstyrelse er sin opgave voksen.

Jeg kan sige, at fremskridtspartiet vil arbejde meget seriøst med det forslag, der er kommet fra socialdemokratiet, fordi det berører en hel masse ting, som vi bør gå i dybden med.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg synes oprigtig talt, det er svært at se, at en ny informationskilde ud over de 5-6 stykker, vi har i forvejen, vil kunne nedbringe informationsmængden, sådan som forslagsstillerne bruger som motiv for dette forslag. Det kan det ikke gøre, medmindre man ønsker at begrænse eller forbyde den information, der allerede foregår i dag.

Der foregår nemlig megen information over for lægerne på en lang række leder: i Ugeskrift for Læger, Medicinfortegnelsen, reklamerne, Lægemiddelkonsulenterne og Lægemiddelkataloget ikke at forglemme. Alt på en 5-6 områder ud over lægemiddelkomiteerne ved de enkelte sygehuse, hvor der kører forsøgsordninger. Der er i forvejen en meget omfattende strøm af informationsvirksomhed. Jeg vil godt i den forbindelse specielt fremhæve Lægemiddelkataloget. Mere end 70 læger medvirker til fremstilling af det katalog, som har vundet berømmelse langt ud over Danmarks grænser. Det ligger efter min opfattelse på et meget, meget højt niveau.

Forestiller man sig, at et kontor med formentlig en enkelt læge, en enkelt jurist, en journalist og et par andre skrivende medarbejdere skulle kunne gøre sig gældende i den informationsstrøm? Er det det, man forestiller sig? Forestiller man sig, at et sådant kontor skulle kunne ligge på et højere niveau